

Arrest

nr. 179 606 van 16 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 20 juli 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN DAMME en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt op 31 augustus 2009 aan in België en wordt op dezelfde dag te Hoboken in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat hij wordt toegelaten tot verblijf tot 29 november 2009.

1.2. Op 8 februari 2012 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 5 december 2013 dient de verzoeker een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 61/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.4. Op 13 februari 2014 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt hem tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Nadat deze beslissingen worden ingetrokken, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 125 499 van 12 juni 2014 het ertegen ingestelde beroep tot nietigverklaring.

1.5. Op 18 juni 2014 wordt de beslissing genomen waarbij de verzoeker een machtiging tot verblijf wordt toegestaan. Hij wordt in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot "09/12/2014 + 3 maanden".

1.6. Op 24 februari 2015 vraagt de verzoeker om de verlenging van zijn tijdelijk verblijf. Op 21 mei 2015 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 20 januari 2016 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn halfzus, E. T. E. Y., die de Spaanse nationaliteit heeft. Op 18 juli 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 20 juli 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.01.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 47/1,2° van de wet van 15.13.1980 bepaalt het volgende: 'Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: (...) 2° de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.'

Verder stelt artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 het volgende: 'De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.'

Betrokkene diende een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van zijn halfzus E. T. E. Y. (...) geboren te Beni Bouyahie op 04.11.1985 en van Spaanse nationaliteit.

Ter staving van de aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor:

-Schrijven advocaat Simon Van Damme van 'Progress Lawyers Network', d.d. 20.04.2016.

-Voorschotfactuur Watz (aardgas en elektriciteit) voor de maand maart 2016 op naam van H. H. (...), alsook een rekeninguittreksel met bewijs dat deze factuur werd betaald door het gezin van de referentiepersoon.

-Rekeninguittreksels voor de maandelijkse huur betaald door de referentiepersoon: december 2015, januari 2016, februari 2016, maart 2016.

-Rekeninguittreksels voor de betaling van aardgas en elektriciteit aan Watz, voor de maanden: december 2015, januari 2016, februari 2016.

-Ontvangstbewijs huur op naam van betrokkene zelf, d.d. 08.11.2015.

-Certificat Administratif d.d. 18.04.2016 uitgegeven door de Marokkaanse overheid. Hierin verklaren deze dat betrokkene en referentiepersoon voor hun huwelijken gedomicilieerd waren bij hun vader zijnde 'M'H. E. T. (...)'.

-Huurovereenkomst op naam van betrokkene, d.d. 27.11.2013: start op 05.12.2013, eindigend op 05.12.2014.

Uit geen van de voorgelegde documenten blijkt afdoende dat aan de voorwaarden van ofwel ten laste zijn van in het land van herkomst, ofwel deel uitgemaakt te hebben van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst, is voldaan.

Nergens blijkt uit de voorgelegde documenten of uit het administratief dossier dat betrokkene in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Betrokkene legt wel een 'certificat administratif voor waaruit blijkt dat betrokkene en referentiepersoon voor hun huwelijken gedomicilieerd waren bij hun vader. Het is redelijk aan te nemen dat zij als halfbroer en -zus tot op een bepaald moment hebben samengewoond en deel uitmaakten van het gezin van hun vader. Echter, betrokkene dient deel uitgemaakt te hebben van het gezin van de referentiepersoon. Volgens dit document maakten betrokkene en referentiepersoon deel uit van het gezin van hun vader, en zegt dit certificaat niets over het feit of betrokkene al dan niet deel heeft uitgemaakt van het gezin van zijn halfzus. Bijgevolg werd er niet afdoende aangetoond dat aan deze voorwaarde werd voldaan.

Wat betreft het ten laste zijn, kunnen we stellen dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij in het land van origine ten laste was van de referentiepersoon. Immers, het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine en heden ook ten laste komt.

Betrokkene kwam in ons land aan in 2009 met een aankomstverklaring. Betrokkene heeft hier tijdelijk verblijfsrecht verkregen op basis van tewerkstelling. Nergens uit de voorgelegde documenten of uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene na de stopzetting hiervan is teruggekeerd naar het land van herkomst, en daar ten laste was van de referentiepersoon. Er werden geen documenten voorgelegd dat betrokkene financiële en/of materiële steun ontving van de referentiepersoon in het land van herkomst, alsook werd er geen bewijs van onvermogen in het land van herkomst voorgelegd. Dit samen met de andere gegevens uit het administratief dossier bevestigen onze vermoedens dat betrokkene in België is gebleven. In deze periode van precair verblijf kan betrokkene mogelijks geheel of gedeeltelijk ten laste zijn geweest van de referentiepersoon. Betrokkene legt hiervan enkele bewijzen voor (bewijzen betaling huur, elektriciteit en aardgas door de referentiepersoon). Echter, betrokkene kan geen verblijfsrecht ontfen vanuit een toestand van onvermogen die hij voor zichzelf gecreeërd heeft, door hier illegaal te verblijven. Derhalve werd er ook niet afdoende aangetoond dat aan deze voorwaarde werd voldaan.

De voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Eerste onderdeel: Schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

1. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit geen van de voorgelegde documenten blijkt afdoende dat aan de voorwaarden van of wel ten laste zijn van in het land van herkomst, ofwel deel uitgemaakt te hebben van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst, is voldaan.

Nergens blijkt uit de voorgelegde documenten of uit het administratief dossier dat betrokkene in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Betrokkene legt wel een 'certificat administratif' voor waaruit blijkt dat betrokkene en referentiepersoon voor hun huwelijken gedomicilieerd waren bij hun vader. Het is redelijk aan te nemen dat zij als halfbroer en -zus tot op een bepaald moment hebben samengewoond en deel uitmaakten van het gezin van hun vader. Echter, betrokkene dient deel uitgemaakt te hebben van het gezin van de referentiepersoon. Volgens dit document maakten betrokkene en referentiepersoon deel uit van het gezin van hun vader, en zegt dit certificaat niet over het feit of betrokkene al dan niet deel heeft uitgemaakt van het gezin van zijn halfzus. Bijgevolg werd er niet afdoende aangetoond dat aan deze voorwaarde werd voldaan."

3. Verzoeker legde een 'certificat administratif' neer dd. 18.04.2016, uitgegeven door de Marokkaanse overheid. Daarin wordt verklaard dat verzoeker en mevrouw S. E. Y. E. T. (...) in België verblijven op heden en voor hun huwelijk gedomicilieerd waren bij hun vader in Marokko.

Het is aangetoond dat verzoeker en mevrouw S. E. Y. E. T. (...) deel uitmaakten van het gezin van hun vader.

Dat impliceert dat verzoeker in Marokko deel uitmaakte van het gezin van mevrouw S. E. Y. E. T. (...).

4. Dat gedaagde dit begrip veel te eng interpreteert, zonder dat iets erop wijst dat de in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet gebruikte uitdrukking "deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie", tot een andere beslissing aanleiding kan geven.

Integendeel,

Verzoeker benadrukt de door gedaagde in de artikelsgewijze commentaar van het wetsontwerp gegeven toelichting bij de invoering van art. 47/1 van de Vreemdelingenwet¹:

"Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de "andere" familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.
- Over deze "andere" familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: "(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1^e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens "vergemakkelijkt" in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen. in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een spéciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)"

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het gehaal van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven ("kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie"). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven"

(Eigen onderlijning)

Tweede onderdeel: Schending van de artikelen 47/3, § 2 en 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

5. Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

6. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Wat betreft het ten laste zijn, kunnen we stellen dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij het land van origine ten laste was van de referentiepersoon. Immers, het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine en heden ook ten laste komt.

Betrokkene kwam in ons land aan in 2009 met een aankomstverklaring. Betrokkene heeft hier tijdelijk verblijfsrecht gekregen op basis van tewerkstelling. Nergens uit de voorgelegde documenten of uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene na de stopzetting hiervan is teruggekeerd naar het land van herkomst, en daar ten laste was van de referentiepersoon. Er werden geen documenten voorgelegd dat betrokkene financiële en/of materiële steun ontving van de referentiepersoon in het land van herkomst, alsook werd er geen bewijs van onvermogen in het land van herkomst voorgelegd. Dit samen met de andere gegevens uit het administratief dossier bevestigen onze vermoedens dat betrokkene in België is gebleven. In deze periode van precair verblijf kan betrokkene mogelijks geheel of gedeeltelijk ten laste zijn geweest van de referentiepersoon. Betrokkene legt hiervan enkele bewijzen voor (bewijzen betaling huur, elektriciteit en aardgas door de referentiepersoon). Echter, betrokkene kan geen verblijfsrecht ontfen vanuit een toestand van onvermogen die hij voor zichzelf gecreëerd heeft, door hier illegaal te verblijven. Derhalve werd er ook niet afdoende aangetoond dat aan deze voorwaarde werd voldaan. "

7. Verzoeker heeft in het eerste onderdeel aangetoond dat hij deel uitmaakte van het gezin van mevrouw S. E. Y. E. T. (...) in Marokko. Daarmee is aan de bepalingen van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet voldaan. Immers, voormeld artikel veronderstelt niet dat verzoeker in het land van herkomst zowel deel uitmaakte van het gezin van mevrouw, als van haar ten laste was.

8. Dat verzoeker in België ten laste is van mevrouw S. E. T. E. Y. (...) en dus voldoet aan de bepalingen van artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, bewijzen de neergelegde documenten:

1. Betaling aardgas en elektriciteit voor het adres van cliënten te De Bosschaertstraat 72/bus6/7 in 2020 Antwerpen op 26.03.2016 (85 euro) door mevrouw S. E. T. E. Y. (...);

2. Betaling huur maart 2016 voor woning te (...) op 11.03.2016 (500 euro) door mevrouw S. E. T. E. Y. (...);

3. Betaling aardgas en elektriciteit voor het adres van cliënten te (...) op 15.02.2016 (85 euro) door mevrouw S. E. T. E. Y. (...);

4. Betaling huur februari 2016 voor woning te (...) op 15.02.2016 (500 euro) door mevrouw S. E. T. E. Y. (...);

5. Betaling aardgas en elektriciteit voor het adres van cliënten te (...) op 12.01.2016 (85 euro) door mevrouw S. E. T. E. Y. (...);

6. Betaling huur januari 2016 voor woning te (...) op 12.01.2016 (500 euro) door mevrouw S. E. T. E. Y. (...);

7. Betaling aardgas en elektriciteit voor het adres van cliënten te (...) op 23.12.2015 (85 euro) door mevrouw S. E. T. E. Y. (...);

8. Betaling huur december 2015 voor woning te (...) op 14.12.2015 (500 euro);

9. *Betaling huurgelden november 2015 van E. H. E. T. (...) door mevrouw S. E. T. E. Y. (...) op 08.11.2015 (500 euro);*

10. *Voorschotfactuur Watz voor levering elektriciteit en gas dat maandelijks door mevrouw S. E. T. E. Y. (...) wordt betaald, op naam van mevrouw H. H. (...) (echtgenote van dhr. E. H. E. T. (...)).*

9. *Hoewel gedaagde besluit dat verzoeker ten laste is van mevrouw S. E. T. E. Y. (...), motiveert zij ten onrechte dat verzoeker zijn toestand van onvermogen voor zichzelf gecreëerd heeft en aldus niet aan de voorwaarde voldoet.*

Gedaagde voegt op deze wijze een voorwaarde toe aan de wet.

Echter, wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom OD die ondersteuning een beroep wordt gedaan." (Arrest "Lebon" van 18 juni 1987). (Eigen onderlijning)

10. *Gedaagde motiveert ten onrechte dat het concept ten laste zijn in de zin van artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet veronderstelt dat: "betrokkende reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine en heden ook ten laste komt."*

Dat blijkt niet uit de bepalingen van artikel 47/3, §2. Ook hier voegt gedaagde een voorwaarde toe aan de wet."

2.1.2. *Ondergeschikt voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.*

Hij laat het volgende gelden:

"11. Ondergeschikt, meent verzoeker dat België zijn land van herkomst is.

Zoals de bestreden beslissing motiveert, verblijft verzoeker reeds sinds 2009 in België, had hij hier een tijdelijk verblijfsrecht, verkregen op basis van tewerkstelling, blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoeker na de stopzetting hiervan is teruggekeerd naar het land van herkomst (bedoeld wordt: Marokko), en is verzoeker geheel of gedeeltelijk ten laste geweest van mevrouw S. E. T. E. Y. (...).

Het is aangetoond dat verzoeker ten laste was van mevrouw S. E. T. E. Y. (...) vóór de aanvraag gezinshereniging, en het nog steeds is.

12. *Verzoeker verwijst naar de door gedaagde in de artikelsgewijze commentaar van het wetsontwerp gegeven toelichting bij de invoering van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Deze verwijzen uitdrukkelijk verwijzen naar het Arrest Rahman van het Europees Hof van Justitie 5 september 2012².*

Dat in dit arrest het begrip "land van herkomst" ter sprake komt.

Het arrest stelt in zijn overweging nr. 31 hierover het volgende:

31. *Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst" aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst" in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste" van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.*

Dat het begrip "land van herkomst" wel degelijk België kan zijn. Immers de vraag of de afhankelijkheidsrelatie reeds bestaat in land van nationaliteit of oorsprong is iets helemaal anders dan het land van herkomst.

Terecht stelt men dat het land van herkomst dan ook het land is waar men verblijft op het ogenblik dat men de aanvraag verblijf indien!

In die stelling heeft verzoeker aangetoond in België ten laste te zijn van mevrouw S. E. T. E. Y. (...), en vóór het indienen van de aanvraag gezinshereniging in België.

Verzoeker voldoet dus aan de bepalingen van artikel 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gedaagde heeft deze bepalingen dan ook in ondergeschikte orde geschonden.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet,*
- artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet,*
- schending van de materiële motiveringsplicht.*

Ter ondersteuning van de aangevoerde schendingen beweert verzoeker dat hij wel heeft aangetoond in het land van herkomst deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon (zijn halfzus).

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij op 20.01.2016 een aanvraag heeft ingediend van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van halfbroer van E. T. E. Y. S. (...), die de Spaanse nationaliteit heeft.

De aanvraag werd ingediend op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet:

“2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt hieromtrent het volgende:

“(…)”

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft op 18.07.2016 een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft terecht gemotiveerd dat uit geen van de voorgelegde documenten afdoende blijkt dat aan de voorwaarden van ofwel ten laste zijn van in het land van herkomst, ofwel deel uitgemaakt te hebben van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst, is voldaan.

Verzoeker geeft thans aan dat het voorgelegde certificaat administratief dd.18.04.2016, uitgegeven door de Marokkaanse overheid, zou aantonen dat hijzelf en de referentiepersoon in het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van hun vader. Volgens verzoeker impliceert dit dat hij in Marokko deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft omtrent het voorlegde document evenwel terecht als volgt gemotiveerd:

“Uit geen van de voorgelegde documenten blijkt afdoende dat aan de voorwaarden van ofwel ten laste zijn van in het land van herkomst, ofwel deel uitgemaakt te hebben van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst, is voldaan.

Betrokkene legt wel een 'certificaat administratief' voor waaruit blijkt dat betrokkene en referentiepersoon voor hun huwelijken gedomicileerd waren bij hun vader.

Het is redelijk aan te nemen dat zij als halfbroer en -zus tot op een bepaald moment hebben samengewoond en deel uitmaakten van het gezin van hun vader. Echter, betrokkene dient deel uitgemaakt te hebben van het gezin van de referentiepersoon. Volgens dit document maakten betrokkene en referentiepersoon deel uit van het gezin van hun vader, en zegt dit certificaat niets over het feit of betrokkene al dan niet deel heeft uitgemaakt van het gezin van zijn halfzus. Bijgevolg werd er niet afdoende aangetoond dat aan deze voorwaarde werd voldaan.”

Geheel terecht heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris beslist dat het certificaat administratief geenszins afdoende bewijst dat aan de voorwaarden van ofwel ten laste zijn van in het land van herkomst, ofwel deel uitgemaakt te hebben van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst, is voldaan.

Dit certificaat bevestigt inderdaad louter dat verzoekende partij en de referentiepersoon deel uit van het gezin van hun vader, maar zegt niets over het feit of betrokkene al dan niet deel heeft uitgemaakt van het gezin van zijn halfzus.

Ter zake onderstreept verweerder dat aangezien verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat hij na het huwelijk met zijn huidige echtgenote, mevrouw H. M. (...) dd.19.12.2000 en/of na het huwelijk van de referentiepersoon deel heeft uitgemaakt van het gezin van zijn halfzus, zijn kritiek niet kan worden aangenomen.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Ter zake beweert verzoeker dat verweerder het begrip "deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" te eng interpreteert. Volgens verzoeker zou artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet geen aanleiding kunnen geven tot de bestreden beslissing. Teneinde zijn standpunt te staven beroept verzoeker zich op "de door de gedaagde in de artikelsgewijze commentaar van het wetsontwerp gegeven toelichting bij de invoering van art. 47/1 Vreemdelingenwet", meer specifiek legt hij door eigen onderlijning de nadruk op:

- de zinsnede: "uit de indicatief presens "vergemakkelijkt" in dit artikel 3.2 blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen";*
- het werkwoord: "vergemakkelijkt".*

Verweerder laat gelden dat de door verzoeker aangehaalde paragrafen, niet zo kunnen worden geïnterpreteerd dat het begrip 'gezin' kan worden gelijkgesteld aan een domicilie op hetzelfde adres.

Klaarblijkelijk gaat verzoeker eraan voorbij dat de verplichting in hoofde van de lidstaten, welke voortvloeit uit Richtlijn 2004/38 dd. 29.04.2004 van het Europees Parlement en de Raad, om de binnenkomst en het verblijf van familieleden van burgers van de Unie te vergemakkelijken, geenszins impliceert dat aan deze categorie van personen automatisch verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.

Daarbij benadrukt verweerder dat de artikel 3.2 van de eerder vermelde Richtlijn de voorwaarde dat verzoeker in het land van herkomst ten laste moet zijn van of moet inwonen bij de referentiepersoon, uitdrukkelijk vermeldt :

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

Ter zake wijst verweerder op de ruime appreciatiebevoegdheid die aan de gemachtigde van de Staatssecretaris toekomt bij de invulling van het begrip 'deel uitmaken van het gezin'.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het deel uitmaken van het gezin, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Het is in dat verband niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om – voor de beoordeling van deze voorwaarde – rekening te houden met het feit dat verzoekende partij en de referentiepersoon beiden gevestigd waren op het adres van hun vader, waarbij zij in eerste instantie deel uitmaakten van het gezin van hun vader, zonder dat verzoekende partij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Verzoeker voert aan dat aangezien hij heeft aangetoond dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Marokko, aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet zou zijn voldaan.

Verweerder stelt vast dat verzoeker klaarblijkelijk voorbijgaat aan de motieven op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris de bestreden beslissing heeft genomen.

Verweerder herhaalt dat het voorgelegde certificaat administratief louter aantoont dat verzoeker, voor zijn huwelijk dd. 19.12.2000 en tevens voor het huwelijk van de referentiepersoon, samen met de referentiepersoon deel heeft uitgemaakt van het gezin van zijn vader – en dus niet van het gezin van de referentiepersoon. Er zijn geen bewijzen dat hij na zijn huwelijk en/of na het huwelijk van de referentiepersoon deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Verweerder benadrukt dat verzoeker bijgevolg wél dient aan te tonen dat hij in het land van herkomst reeds ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekende partij beweert dat de bij de aanvraag voorgelegde documenten bewijzen dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

Verweerder wijst erop dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle documenten die verzoeker heeft voorgelegd:

- voorschotfactuur Watz (aardgas en elektriciteit) voor de maand maart 2016 op naam van H. H. (...), alsook een rekeninguittreksel met bewijs dat deze factuur werd betaald door het gezin van de referentiepersoon*
- rekeninguittreksels voor de maandelijkse huur betaald door de referentiepersoon: december 2015, januari 2016, februari 2016, maart 2016*
- rekeninguittreksels voor de betaling van aardgas en elektriciteit aan Watz, voor de maanden: december 2015, januari 2016, februari 2016*
- ontvangstbewijs huur op naam van betrokkene zelf, d.d. 08.11.2015*
- huurovereenkomst op naam van betrokkene, d.d. 27.11.2013: start op 05.12.2013, eindigend op 05.12.2014*

Dienomtrent heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris als volgt geoordeeld:

“Wat betreft het ten laste zijn, kunnen we stellen dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij in het land van origine ten laste was van de referentiepersoon. Immers, het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine en heden ook ten laste komt.

Betrokkene kwam in ons land aan in 2009 met een aankomstverklaring. Betrokkene heeft hier tijdelijk verblijfsrecht verkregen op basis van tewerkstelling. Nergens uit de voorgelegde documenten of uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene na de stopzetting hiervan is teruggekeerd naar het land van herkomst, en daar ten laste was van de referentiepersoon. Er werden geen documenten voorgelegd dat betrokkene financiële en/of materiële steun ontving van de referentiepersoon in het land van herkomst, alsook werd er geen bewijs van onvermogen in het land van herkomst voorgelegd. Dit samen met de andere gegevens uit het administratief dossier bevestigen onze vermoedens dat betrokkene in België is gebleven. In deze periode van precair verblijf kan betrokkene mogelijks geheel of gedeeltelijk ten laste zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene legt hiervan enkele bewijzen voor (bewijzen betaling huur, elektriciteit en aardgas door de referentiepersoon). Echter, betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenuen vanuit een toestand van onvermogen die hij voor zichzelf gecreeërd heeft, door hier illegaal te verblijven. Derhalve werd er ook niet afdoende aangetoond dat aan deze voorwaarde werd voldaan.

De voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

Bijgevolg blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Ter zake benadrukt verweerder de discretionaire bevoegdheid van verweerder bij de beoordeling of de aanvrager afdoende bewijst dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

Zie ook:

“Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste “ zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht” (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008)

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onterecht van oordeel is dat verzoeker een toestand van onvermogen voor zichzelf zou hebben gecreëerd. Verzoeker beweert dat verweerder aldus een voorwaarde aan de wet zou hebben toegevoegd. Ter ondersteuning haalt verzoeker het arrest Lebon van het Hof van Justitie dd. 18.06.1987 aan.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing in essentie verwijst naar het feit dat niet is aangetoond dat verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Er blijkt inderdaad uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie o.m. de arresten Jia en Reyes) ontegensprekelijk dat de afhankelijkheid reeds dient te bestaan in het land van herkomst vooraleer de aanvraag wordt ingediend.

Verweerder verwijst naar volgende recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin zulks bevestigd wordt:

“In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.” (R.v.V. nr. 146 575 van 27.05.2015, www.rvv-cce.be)

Zie ook:

“De Raad verwijst naar de (ruimere) interpretatie van het begrip “ten laste” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yuning Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35 en 37) voor gezinshereniging met niet Belgen. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of diens echtgenoot. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris, de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij zowel in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, als op heden ten laste is van deze burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan. .” (R.v.V. nr. 145 490 van 18.05.2015, www.rvv-cce.be)

En ook:

“Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip ‘ten laste’ eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yuning Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf achter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip ‘ten laste’ uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een ‘bewijs ten laste in het verleden’ en een ‘attest onvermogen uit het land van herkomst’. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken.” (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014)

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geenszins zonder meer op ongeoorloofde wijze een voorwaarde aan artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet heeft toegevoegd.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar het arrest Lebon dd. 18.06.1987 van het Hof van Justitie teneinde invulling te geven aan het begrip ‘ten laste’, laat verweerder gelden dat het arrest Lebon wordt gekenmerkt door een volledig andere feitelijke context – het arrest Lebon handelt over de situatie van de gezinshereniger in de Lidstaat en niet over de reden tot gezinshereniging - en dat verzoekende partij een selectieve lezing maakt van de inhoud van dit arrest.

Verweerder wijst erop dat arrest Lebon louter bepaalt dat:

- wanneer een familielid ten laste van een migrerend werknemer om toekenning van het bestaansminimum verzoekt, dit niet kan afdoen aan zijn hoedanigheid van familielid ten laste,
- de hoedanigheid van familielid ten laste evenmin een recht op levensonderhoud onderstelt.

Daarbij wijst verweerder op het arrest Reyes dd. 16.01.2014 waarin het Hof van Justitie, naar aanleiding van een prejudiciële vraag gestoeld op het arrest Lebon, heeft gesteld dat de afhankelijkheid wel degelijk (zoals in casu is gebeurd) in het licht van het land van herkomst moet worden beoordeeld, eerder dan in functie van de situatie in het gastland:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 33).”

Bijgevolg kan de kritiek van verzoekende partij niet worden aangenomen.

Ondergeschikt houdt verzoeker voor dat België zijn land van herkomst is. Teneinde dit te staven verwijst hij naar de toelichting bij de invoering van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk naar het arrest Rahman van het Europese Hof van Justitie wordt verwezen, meer specifiek naar de volgende zinsnede : “de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen”. Verzoeker meent hieruit te kunnen afleiden dat België zijn land van herkomst is.

Verweerder benadrukt dat verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat België, het land waar zij nu verblijft en waar zij pas in 2009 voor het eerst gemachtigd werd tot tijdelijk verblijf, het land zou zijn waarvan zij afkomstig is, waar haar oorsprong zou liggen. Verzoekende partij heeft immers de Marokkaanse nationaliteit.

Terwijl in het wetsontwerp (Wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, nr. 53K3239/001) hierover volgende toelichting wordt gegeven:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987). “(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/ EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.”

Uit de uitdrukkelijke bewoordingen van het wetsontwerp, blijkt duidelijk dat de bedoeling van de wetgever erin bestond “andere familieleden van een burger van de Unie” legaal toegang te verlenen tot het Rijk indien zij voorafgaand, dus tijdens hun verblijf in een andere staat, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

De door verzoekende partij voorgehouden foutieve interpretatie, is geenszins verenigbaar met de zin van de wet. Land van herkomst kan immers niet worden begrepen als het land waar men verblijft op het ogenblik dat men de aanvraag indient.

Verzoekende partij kan bijgevolg geenszins worden gevolgd daar waar zij stelt dat België het land van oorsprong of herkomst kan uitmaken van een persoon met de Marokkaanse nationaliteit die op 20.01.2016 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar het arrest Rahman voor de uiteenzetting van het begrip ‘land van herkomst’, laat verweerder gelden dat het arrest Rahman wordt gekenmerkt door een volledig andere feitelijke context, en dat verzoekende partij een selectieve lezing maakt van de inhoud van dit arrest.

De zaak Rahman wordt gekenmerkt door volgende omstandigheden:

-De aanvrager diende de aanvraag in vanuit zijn land van herkomst, te weten Bangladesh.

-De familie Rahman had voordien reeds een EER-familievergunning verkregen voor een ander EER land zodat zij zich bij hun referentiepersonen konden voegen.

-Hun verzoek om de afgifte van verblijfskaarten werd geweigerd omdat men van oordeel was dat zij niet hadden bewezen dat zij in dezelfde EER-staat als de referentiepersoon, burger van de Unie, hadden

verbleven voordat laatstgenoemde in het Verenigd Koninkrijk aankwam en evenmin dat zij in het Verenigd Koninkrijk te harer laste bleven of bij haar bleven inwonen.

In het arrest Rahman wordt het begrip 'gastland' ten andere nergens gelijkgesteld met 'het land van herkomst'.

In het licht van de zaak Rahman oordeelde het Hof van Justitie dat:

"Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste" in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, (...) niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

34 In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest."

Uit bovenstaande overwegingen kan geenszins worden aangenomen dat het Hof de bedoeling had het begrip 'land van herkomst of oorsprong' gelijk te stellen met het 'gastland', in casu België, hetgeen nergens zo kan worden gelezen.

Aangezien het Hof uitdrukkelijk stipuleert dat het aan de verwijzende rechter toekomt na te gaan of verweerders in hun land van herkomst ten laste waren van de burger van de Unie, kan verzoekende partij louter door de verwijzing naar bovenvermeld arrest geenszins voorhouden dat de situatie van afhankelijkheid uitsluitend moet worden onderzocht in het gastenland, in casu België.

Verzoekende partij houdt haar wensen voor werkelijkheid, daar waar zij beweert uit bovenvermeld arrest te kunnen afleiden dat België haar land van herkomst is (quod non).

Gelet op het feit dat door de verzoekende partij geen documenten werden voorgelegd waaruit kon blijken dat zij reeds voorafgaand aan de huidige aanvraag tot gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht vastgesteld dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.1. Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

In een eerste onderdeel van het eerste middel laat de verzoeker gelden dat hij een *“certificat administratif”* van 18 april 2016 heeft neergelegd waarin wordt verklaard dat hij en zijn Spaanse halfzus, in functie van wie hij een verblijfsrecht aanvraagt, in België verblijven en vóór hun respectievelijke huwelijken gedomicilieerd waren bij hun vader in Marokko. Hij meent dat dit impliceert dat hij in Marokko deel uitmaakte van het gezin van zijn halfzus en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het begrip *“deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* te eng interpreteert door dit anders te beoordelen.

In artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet wordt vereist dat het niet in artikel 40bis, § 2, van dezelfde wet bedoelde familielid deel uitmaakt *“van het gezin van de burger van de Unie”*. Te dezen diende de verzoeker dus in het land van herkomst deel uit te maken van het gezin van zijn Spaanse halfzus.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet kan er op worden gewezen dat deze bepaling – hoewel de erin gehanteerde bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* niet geheel samenvallen – onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3.2., eerste lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3.2., eerste lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; van 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en van 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon

die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen.

Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van "familieleden" vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn (zie punt (6) van de overweging van de Burgerschapsrichtlijn).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarin wordt gesteld dat artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn de lidstaten een verplichting oplegt "om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen". Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten voor de in artikel 3.2., eerste lid, van de Burgerschapsrichtlijn genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, "zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen" (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, §§ 21-23).

Hieruit volgt dat voor de "andere, niet onder artikel 2, punt 2), vallende familieleden", een bijzondere relatie van afhankelijkheid met de Unieburger vereist is. In het licht hiervan heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet kennelijk onredelijk of in strijd met het bepaalde in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet geoordeeld dat de verzoeker en zijn Spaanse halfzus volgens het neergelegde "certificat administratif" van 18 april 2016, waarin wordt geattesteerd dat de verzoeker en zijn Spaanse halfzus actueel in België verblijven en dat zij vóór hun huwelijk – uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 19 december 2000 gehuwd is – bij hun vader gedomicilieerd waren, weliswaar "deel uit(maakten) van het gezin van hun vader", doch dat dit certificaat "niets (zegt) over het feit of betrokkene al dan niet deel heeft uitgemaakt van het gezin van zijn halfzus". Uit dit attest blijkt immers genoegzaam dat de verzoeker en zijn halfzus, na deel te hebben uitgemaakt van het gezin van hun vader, vanaf hun respectievelijke huwelijken, ieder apart, een eigen gezinsleven hebben opgebouwd. In de door de verzoeker aangehaalde passages uit de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, kan niet worden gelezen dat een andere interpretatie dient te worden gegeven aan het begrip "deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie". Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat aan deze uitdrukking uit artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een te enge interpretatie wordt gegeven.

Een schending van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.1.2. Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

In een tweede onderdeel van het eerste middel laat de verzoeker gelden dat hij in België ten laste was van zijn Spaanse halfzus en dus voldoet aan de bepalingen van artikel 47/3, § 2, van de

Vreemdelingenwet en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, hoewel hij dit erkend, ten onrechte motiveert dat hij zijn toestand van onvermogen voor zichzelf gecreëerd heeft en aldus niet aan de voorwaarde van het ten laste zijn voldoet. Hierdoor meent de verzoeker dat een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet. Voorts stelt de verzoeker dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte motiveert dat *“het concept ten laste zijn in de zin van artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet”* veronderstelt dat hij *“reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine en heden ook ten laste komt”*.

Voor zover de verzoeker voorhoudt dat het begrip *“ten laste zijn in de zin van artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet”* niet veronderstelt dat hij *“reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine en heden ook ten laste komt”*, wordt er op gewezen dat deze bepaling in het licht van het bepaalde in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet dient te worden gelezen, waaruit zeer duidelijk blijkt dat de aanvrager van een verblijfskaart in toepassing van deze bepaling *“in het land van herkomst”* ten laste moet zijn (geweest) van de Unieburger die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen. Door te vereisen dat de verzoeker als niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familielid van zijn Spaanse halfzus aantoon dat hij *“in het land van herkomst”* ten laste was van haar, voegt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aldus geen voorwaarde toe aan de wet die daarin niet kan worden gelezen. Daargelaten de vraag of *“het concept ten laste”* eveneens veronderstelt dat de aanvrager van een verblijfskaart op basis van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet *“heden ook ten laste komt”* van de Unieburger, en of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door dit te vereisen, al dan niet een voorwaarde toevoegt aan de wet, volstaat dus de vaststelling dat het niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familielid niet aantoon dat *“in het land van herkomst”* ten laste te zijn geweest om te concluderen dat niet aan de wettelijke voorwaarde van het *“ten laste zijn”* is voldaan.

Te dezen betwist de verzoeker niet dat er geen documenten werden voorgelegd dat hij financiële en/of materiële steun ontving van de referentiepersoon in het land van herkomst en dat *“er geen bewijs van onvermogen in het land van herkomst (werd) voorgelegd”*. Evenmin betwist de verzoeker de vaststelling dat uit niets blijkt dat hij na de stopzetting van zijn tewerkstelling in België is teruggekeerd naar het land van herkomst en daar ten laste was van de referentiepersoon. Aldus weerlegt, noch ontkracht de verzoeker de vaststelling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat hij *“niet afdoende heeft aangetoond dat hij in het land van origine ten laste was van de referentiepersoon”*.

Gelet op het voorgaande kunnen de overwegingen dat het *“concept ten laste”* eveneens veronderstelt dat de aanvrager van een verblijfskaart op basis van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet *“heden ook ten laste komt”* van de Unieburger en dat de verzoeker *“geen verblijfsrecht (kan) ontlenen vanuit een toestand van onvermogen die hij voor zichzelf gecreëerd heeft, door hier illegaal te verblijven”* worden beschouwd als een overtollig motief, zodat de eventuele gegrondheid van de door de verzoeker tegen dit motief aangevoerde grieven, in het licht van de vaststelling dat hij *“niet afdoende heeft aangetoond dat hij in het land van origine ten laste was van de referentiepersoon”*, die het determinerend motief uitmaakt om te concluderen dat niet aan de wettelijke vereiste van het *“ten laste zijn”* is voldaan, niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.1.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.1.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.2. In een tweede middel laat de verzoeker in ondergeschikte orde gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het begrip *“land van herkomst”* te eng interpreteert en dat dit *in casu* wel degelijk België kan zijn.

Er wordt nogmaals op gewezen dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat als *“andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd”* onder meer de *“niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van "andere" familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheids-problemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin."

Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoeker voorbijgaat aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat *"als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie"*. Hieruit blijkt duidelijk dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. De interpretatie van de verzoeker, met name dat het land van herkomst ook het gastland kan zijn, is niet verenigbaar met de zin van de wet. Evenmin blijkt de redenering van de verzoeker verenigbaar met de voorbereidende werken van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet zoals deze hoger werden geciteerd.

Verder wijst de Raad er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *"in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie"* in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen *"in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin"* vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3.2., eerste lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

Zoals *supra*, onder punt 2.3.1.1., reeds aangehaald, zijn de lidstaten ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen.

De doelstelling van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *"fait accompli"*-situatie, waarbij hij, zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de

Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval “*het land van herkomst*” zou dienen gelijk te stellen met “*het gastland*”.

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), waarin het volgende wordt gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” en “*het behoren tot het huishouden*”.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “*ten laste*”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendente van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het "gastland" en het "land van herkomst" alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gevolgd.

Het land van herkomst is dus het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in hoofdde vereist dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land dan het gastland, *in casu* België, om te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid wordt gecreëerd.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN